

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1829/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужених Републике Србије – Министарство просвете и спорта, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ОШ „Душан Радоњић“ из Бање код Аранђеловца и ОШ „Славко Поповић“ из Даросаве код Аранђеловца, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 481/18 од 18.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 481/18 од 18.01.2019. године.

Образложење

Пресудом на основу одрицања Првог основног суда у Београду П1 бр. 191/14 од 28.07.2014. године, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац АА из ... тражио да суд поништи решење о престанку радног односа тужиоца бр. ... од 11.09.2000. године, те да суд обавезе тужене Републику Србију – Министарство просвете и спорта и ОШ „Славко Поповић“ да тужиоцу признају сва права из радног односа од престанка до 01.09.2001. године, као и да му надокнаде трошкове поступка; одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд поништи решење о престанку радног односа тужиоца од 13.09.2000. године и решење о престанку радног односа тужиоца број ... од 26.09.2002. године, те да суд обавезе тужену Републику Србију – Министарство просвете и спорта да тужиоцу признају сва права из радног односа од престанка до 01.09.2001. године, као и да му надокнаде трошкове поступка. Ставом другим изреке одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужену Републику Србију – Министарство просвете да тужиоцу накнади нематеријалну штету у износу од 600.000,00 динара, због пресуђене ствари. Ставом трећим изреке одбачена је тужба тужиоца против тужене ОШ „Душан Радоњић“ у делу у ком је тражио да суд поништи решење о престанку радног односа тужиоца од 13.09.2000. године и решење о престанку радног односа тужиоца бр. ... од 26.09.2002. године, као неблагоприятна. Ставом четвртим изреке одбачена је тужба тужиоца у делу у ком је тражио да суд обавезе тужену ОШ „Душан Радоњић“ да тужиоцу признају сва права из радног односа од престанка до 01.09.2001. године, као неуредна. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 481/18 од 18.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђено решење садржано у ставу три изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 191/14 од 28.07.2014. године. Ставом другим изреке укинута је решење садржано у ставу четири изреке првостепене пресуде и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија дозвољена, у смислу члана 420. став 1. и став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...87/18), јер се у конкретном случају побија решење другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончаан у погледу решења о престанку радног односа тужиоца од 13.09.2000. године и 26.09.2002. године, а с обзиром да се ради о радном спору о престанку радног односа, (чланом 441. истог закона прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа).

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама овлашћења из члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП, па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на које ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се истиче и битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, али та битна повреда није прописана као ревизијски разлог, чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је поднео тужбу Општинском суду у Ариђеловцу дана 22.12.2003. године, која је заведена под бројем П 1267/2003 којом је тражио да суд поништи решење тужене ОШ „Душан Радоњић“ заведен под бројем ... од 26.09.2002. године о престанку радног односа, те да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад и призна му право из радног односа од дана престанка радног односа па до ступања на посао, као и да му надокнади трошкове поступка. Поднеском од 30.01.2004. године тужилац је обавестио Општински суд у Ариђеловцу да је покренуо поступак поништаја наведеног решења о престанку радног односа пред Другим општинским судом у Београду, те је повукао тужбу у овој правној ствари, о чему је донето решење П.бр.1267/03 од 02.02.2004. године и утврђено да је тужба тужиоца повучена.

У предмету Другог општинског суда у Београду П 6970/03, у коме је тужилац водио парницу против Републике Србије – Министарства просвете и спорта ради накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части, као и за накнаду материјалне штете у виду измакле добити, тужилац је поднеском од 22.12.2003. године доставио решење ОШ „Душан Радоњић“ о престанку радног односа од 13.09.2000. године и навео да је то решење примио 17.12.2003. године. Овим поднеском као тужена је и даље означена само Република Србија –

Министарство просвете и спорта. У свом исказу у том предмету, на записнику о главној расправи од 27.01.2004. године, тужилац је такође навео да је решење ОШ „Душан Радоњић“ од 13.09.2000. године добио 17.12.2003. године и да није покренуо радни спор у вези са тим решењем.

У списима се налази поднесак тужиоца којим је преиначио тужбу и ставом 2. петитума тужбе тражио да се усвоји тужбени захтев против Републике Србије и ОШ „Душан Радоњић“ село Бања код Аранђеловца и да се решење о престанку радног односа тужиоцу од 13.09.2000. године, као и решење о престанку радног односа тужиоца број ... од 26.09.2002. године поништи, као неосновано. Овај поднесак о преиначењу тужбе примљен је у Другом општинском суду у Београду 02.02.2004. године. С обзиром да се тужена ОШ „Душан Радоњић“ противила преиначењу тужбе овај поднесак је заведен као посебна тужба у предмету Другог општинског суда у Београду под бројем П 2367/02.

Реформом правосуђа из 2010. године овај предмет је преузео новоосновани Први основни суд у Београду, који је и донео побијано решење.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право доносећи побијано решење, а за своју одлуку дали су довољно разлога, које прихвата и Врховни касациони суд.

Чланом 114. став 1. Закона о радним односима који је важио у време доношења решења од 13.09.2000. године („Службени гласник РС“ бр. 55/96) прописано је да запослени који није задовољан отказом уговора о раду, односно коначним решењем надлежног органа којим је одлучено о његовом праву, обавези или одговорности, има право да покрене спор код надлежног суда ради заштите својих права, у року од 15 дана од дана достављања отказа уговора о раду, односно решења.

Чланом 202. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да тужилац може да повуче тужбу без пристанка туженог пре него што се тужени упусти у расправљање о главној ствари; тужба може да се повуче и касније, све до правноснажног окончања поступка, ако тужени на то пристане; повучена тужба сматра се као да није ни била поднета и може се поново поднети.

Тужилац је побијано решење од 13.09.2000. године примио 17.12.2003. године, а поништај тог решења је тражио поднеском од 02.02.2004. године, из чега произлази да је протекао преклузивни рок од 15 дана за поништај наведеног решења, због чега је његова тужба неблаговремена. Такође, тужилац је повукао тужбу за поништај решења од 26.09.2002. године коју је поднео пред Општинским судом у Аранђеловцу, а поднеском од 02.02.2004. године је поново тражио поништај тог решења, па имајући у виду да се сматра да повучена тужба није ни била поднета, такође је правилан закључак нижестепених судова да је и тужба за поништај решења од 26.09.2002. године такође неблаговремена.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да је тужилац 22.12.2003. године поднео благовремено тужбу Другом општинском суду ради поништаја решења ОШ „Душан Радоњић“ од 13.09.2000. године, с обзиром да овим поднеском није означена као тужена Основна школа „Душан Радоњић“ већ само Република Србија –

Министарство просвете и спорта. Тек поднеском о преиначењу тужбе од 02.02.2004. године тужилац је као туженог означио и наведену основну школу и тражио поништај овог решења, па пошто се тужена Основна школа противила преиначењу поднесак је заведен као нова тужба.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијаног решења, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци решења, на основу члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић